

Milost i istina došli su mi po Isusu Kristu

Pokušat ću nekako sažeti četrdeset godina do svog obraćenja. U svećeničko sjemenište otišao sam svojevolumno, jer sam htio služiti Bogu. Moja je obitelj bila previše siromašna da bi mi mogla plaćati studiranje, ali smo, na sreću, imali jednog dobrog prijatelja koji je troškove za moj studij preuzeo na sebe. Studij je trajao dvanaest godina i uključivao je filozofiju, teologiju i strane jezike. Osobito sam se posvetio studiju filozofije i Biblije.

Petnaestoga kolovoza 1945. godine konačno je sve bilo gotovo: u katedrali brazilskoga grada Maceió, nadbiskup me posvetio za svećenika. No pritom nisam primio ono što sam stvarno trebao, naime milost odozgor i božansku silu, kako bih imao punomoć za propovijedanje Božje riječi! Još sam uvijek bio kao Toma: budući da on nije vjerovao u snagu uskrsnuća Gospodina Isusa, morao je dodirnuti tijelo svoga Učitelja kako bi povjerovao. Tako ni ja nisam mogao vjerovati Riječ, koju sam čitao i studirao. Trebalo mi je osobito otkrivenje Gospodina Isusa.

Svećenik, ali bez sigurnosti spasenja

Od 1945. do 1954. godine obavljao sam svećeničku službu u gradovima Maceió i Recife. Dijelio sam sakramente i propovijedao, još uvijek bez mira, bez istinskog uvjerenja i bez osjećaja da ću naći spasenje putem nečega u što ne mogu vjerovati. Moje je srce težilo za nečim većim, boljim. U to doba bio sam na više visokih akademskih i crkvenih položaja. No ni kao svećenik za oltarom, ni kao predavač na akademiji, ni kao propovjednik u katedrali, nisam mogao naći ono što sam tražio. Stoga sam 1954. godine odlučio skinu-

ti svećeničku odjeću i otisnuti se u traganje za duhovnim mirom, za sigurnošću spasenja, za vjerom u Kristovu žrtvu i za razumijevanjem nauka Biblije. Božje providenje je prekrasno i učinilo me spremnim da zakoračim u dolinu blagoslova, mira i spasenja. Moj mi je Bog pokazao da sam mu vredniji od ptica i ljiljana u polju.

Kako sam napustio svoju župu

Onoga dana kada sam se oslobodio crne oprave bio sam u službi kao dušobrižnik tvorničkih radnika u gradu Maceió. Nakon što sam obavio sve zamislive pripreme, primjerice kupio odjeću kojom ću zamijeniti svećeničku halju, ukrcao sam se u zrakoplov koji je letio za Recife. Kad sam stigao onamo htio sam se što brže presvući pa onda krenuti potražiti hotel. Uzeo sam taksu, naveo vozaču ime dijela grada u koji sam htio da me odveze i rekao mu da ću se usput presvući. Kada sam izašao iz taksija, izgledao sam sasvim drugačije i bio sam slobodan. Našao sam hotel i prenoćio u njemu. Sljedećeg jutra na ulici sam se gotovo susreo oči u oči s glavarom karmelićanskog samostana, ali sam ga uspio izbjeći.

Odmah sam otputovao dalje, u Natal, i odande u druge gradove. Jednom sam bio na dobrom putu da nađem ono za čime čeznem, ali me žestoka nesklonost prema evanđeoskim kršćanima – nazivao sam ih protestantima – odvratila od toga. Bio sam poput Saula iz Tarza, religiozan, ali i progonitelj evanđeoskih kršćana. Jedno je sigurno: moje se srce još uvijek nije okrenulo Kristu i, za razliku od Pavla, isprva sam oklijevao s obraćenjem. Desetoga svibnja 1958. godine, tri godine nakon napuštanja svećeničke službe, oženio sam se i godinu dana kasnije došao je na svijet naš prvi sin.

Moje se traganje nastavljalo. Do 1960. godine upoznao sam različite brazilske spiritističke pokrete i neke druge skupine. Evanđeoske zajednice svjesno sam izbjegavao. No i dalje sam osjećao istu onu prazninu u sebi i žarko žedao za spasenjem i mirom.

Božje providenje i milost

Godine 1960. odselio sam u Belo Horizonte i odande u Aguai. U rujnu sam se odvezao u Campinas, kako bih potražio bolji posao.

Hodajući ulicom u samom središtu grada, naišao sam na zgradu s natpisom "Nazarenska crkva". Potražio sam ulaz, otvorio vrata i krišom bacio pogled u unutrašnjost. U tom trenutku naišao je pastor te zajednice. Bilo je točno dvanaest sati, a pastor me pozdravio kao da me očekivao. Danas to razumijem: doveo ga je Bog! Bilo je to Božje providenje!

Taj susret donio je dragocjene blagoslove mojoj duši i odlučno doveo do toga da krenem novim i neočekivanim putem. Nekoliko dana nakon što sam doveo obitelj u Campinas, postalo mi je jasno da je evanđeoska vjera zaista istinita. Slušao sam propovijedi pastora Mostellera te sam osamnaestoga rujna 1960. godine javno prihvatio istinsko Evanđelje Isusa Krista. Toga dana prešao sam iz smrti u život, i to u pravi kršćanski život, i sada je u mojoj duši Božji Duh te imam Kristov mir!

Danas proslavljam Boga, zahvaljujem Gospodinu Isusu i propovijedam poruku Evanđelja. I premda teško radim, ispunjen sam radošću, mirom i srećom što mogu služiti svome Spasitelju nanovo rođen "ne od raspadljiva sjemena, nego neraspadljiva: putem riječi Božje, koja živi i ostaje zauvijek" (1. Petrova 1,23).